

# **РЕШЕНИЕ**

**№ 5188**

гр. София, 24.07.2013 г.

## **В ИМЕТО НА НАРОДА**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16  
състав**, в публично заседание на 20.03.2013 г. в следния състав:

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова**

при участието на секретаря Гургана Мартинова, като разгледа дело номер **7675** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от Административно процесуалния кодекс ( АПК) във вр. с чл.251 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република Б. (ЗОВС)

Образувано е по жалба на Л. Г. Я. от [населено място], срещу Заповед № 306/11.07.2012г. на началника на военно формирование 26050 – [населено място], с която му е наложено дисциплинарно наказание предупреждение за уволнение за извършено дисциплинарно нарушение по чл.242, т.8 от ЗОВС и чл. 8, ал.5, чл.110, т.4, чл. 114, т.6 и т.14, чл.140 от Устава за войсковата служба на ВС на РБ. Твърди се в жалбата, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Релевират се доводи за липса на мотиви, непълно и неточно описание на фактическата обстановка, липса на проведена беседа с жалбоподателя преди налагане на дисциплинарното наказание. Изложени са възражения по същество срещу заповедта, с която жалбоподателят е бил изпратен за оценка на психологична пригодност по чл. 162, т.3 от ЗОВС на РБ на 18.06.2012г. от 08:00ч. Допълнително, в съдебно заседание и в представените писмени бележки, от страна на процесуалния представител на жалбоподателя са релевирани доводи, че Л. Я. е бил изпратен на преглед при неспазване на регламентираната процедура, съгласно Наредба № Н-12/18.05.2011г. за психологичното осигуряване на военнослужещите от Министерство на отбраната, Българската армия и структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната. Изразено е искане за отмяна на заповедта за налагане на

дисциплинарно наказание предупреждение за уволнение, както и за присъждане на направените във връзка с делото разноски.

Ответникът - началника на военно формирование 26050 – [населено място], чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и изразява искане същата да бъде приета за неоснователна и отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Между страните е безспорно, а същото е видно и от договор за кадрова военна служба № 163/28.03.2006г., сключен между Л. Г. Я. и началника на военно поделение 26050, че жалбоподателят е бил назначен на кадрова военна служба, като към момента на налагане на дисциплинарното наказание е заемал длъжност редник 3-ти клас. Със заповед № 265 от 15.06.2012г. на началника на военно формирование № 26050 Л. Г. Я. е изпратен в ЦПЗП-ВМА С. за оценка на психологична пригодност по чл. 162, т.3 от ЗОВС на РБ на 18.06.2012г. от 08:00ч. Заповедта е отразена в заповедна книга с рег.№ RB 217302-021-04/3-37/14.01.2013г. До началника на ВМА-ЦПЗП е изпратено писмо рег. № 264-440/11.06.2012г., ведно със здравно-производствена характеристика на военнослужещия, кадрова справка и протокол от дейността на постоянно действаща комисия за превенция на рисково поведение на военно служещите от военно формирование 26050. Получен е отговор рег. № 97-25/19.06.2012г. от началника ЦПЗП, с който се уведомява, че редник Л. Г. Я. не се е явил за провеждане на изследването. Със заповед № 274/22.06.2012г. на началника на военно формирование № 26050 е назначена комисия за извършване на служебна проверка, с цел изясняване на обстоятелствата, довели до неизпълнение на заповедта от редник Л. Я.. От страна на Л. Я. е дадено писмено обяснение с вх. № 263-304/27.06.2012г. Служителят потвърждава, че не се е явил на преглед на 18.06.2012г., тъй като заповедта му е била съобщена устно на 15.06.2012г. Изготвен е протокол рег. 264-502/29.06.2012г. от дейността на комисията при извършване на служебна проверка за допуснато нарушение на войсковата служба. Направено е предложение Л. Г. Я. да бъде изпратен повторно за оценка на психологичната пригодност, както и на военнослужещия да бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение”. С Л. Я. е проведена беседа, за което е съставен протокол рег. № 264-538/05.07.2012г. В същия се съдържа писмено изявление на служителя, че е запознат с протокола от дейността на комисията. От военнослужещия е дадено писмено обяснение от 05.07.2012г. Според дадените обяснения Л. Я. не се е явил на преглед във ВМА, тъй като не му било достатъчно работното време, за да успее да се яви и на преглед в този ден. Издадена е заповед № 306/11.07.2012г. на началника на военно формирование 26050, с която на Л. Г. Я. е наложено дисциплинарно наказание предупреждение за уволнение за извършено дисциплинарно нарушение по чл.242, т.8 от ЗОВС и чл. 8, ал.5, чл.110, т.4, чл. 114, т.6 и т.14, чл.140 от Устава за войсковата служба на ВС на РБ.

По делото са приети свидетелските показания на Л. В. Я., съпруга на жалбоподателя и служител във военно формирование 26050., В. Б. А. – баща на съпругата на жалбоподателя; Х. И. Д. – военнослужещ във военно формирование 26050 и А. Т. З. – военнослужещ във военно формирование 26050.

Свидетелят Я. потвърждава, че Л. Я. е бил информиран на 15.06.2012г. за това, че е изпратен на преглед във ВМА. Твърди, че на Я. не е бил връчван никакъв документ –

амбулаторна или служебна бележка за явяване на преглед, какъвто, според нея е установения в деловодството ред. Установява, че на 18.06.2012г. Л. Я. се явил на работа във военното формирование в 9:25ч., като твърди, че по негови думи, преди това е бил във ВМА, за да се яви на преглед. Същата сутрин е получил служебна бележка от началника на военното формирование, в която е било написано, че следва да се яви на преглед за психологична пригодност.

Свидетелят А. потвърждава, че на 15.06.2012г. Л. Я. е бил информиран, че му е наредено на 18.06.2012г. да се яви на преглед във ВМА, но не му е бил даден документ. Твърди, че е придружил жалбоподателя на 18.06.2012г. и същият се е явил за преглед във ВМА, но преглед не е осъществен, тъй като жалбоподателят не е знаел къде да се яви.

Свидетелят Д. установява настъпването на служебен инцидент през месец април, преди почивните дни за В. празници. Л. Я. е бил разпределен като дежурен в един от почивните дни, но непосредствено преди тях е съобщил, че му е издаден болничен лист и не може да поеме дежурството. Не е установен контакт с посоченото от него лице, което да го замества. По повод липсата на заместник между Я. и Д. е възникнал конфликт, като впоследствие заместник е бил намерен. Твърди, че в телефонния разговор с Я. е получил заплахи от страна на последния.

Свидетелят З. установява, че е било проведено извънредно заседание на комисията по превенция на рисковото поведение, поради случая на Л. Я.. Повод за заседанието е бил подаден сигнал от Х. Д. за възникналия конфликт между него и Л. Я., във връзка с болничния лист на последния и невъзможността да поеме дежурство през В. празници. Свидетелят лично е информирал жалбоподателя на 15.06.2012г. за това, че на 18.06.2012г. трябва да се яви на преглед във ВМА. Потвърждава, че на жалбоподателят не е бил даден документ за явяването на преглед.

Оспорената заповед е връчена на военнослужещия на 11.07.2012г. и оспорена пред Административен съд София град с жалба, подадена чрез административния орган, по пощата на 25.07.2012г., видно от представеното известие за доставяне, баркод: ИДPS100001VOXWV и разписка за приета пратка на 25.07.2012г. Жалбата е регистрирана с вх. № 263891/02.08.2012г. на военно формирование 26050.

При така установеното, съдът намира, че жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, съобразно чл.251 ЗОВС, поради което е допустима.

Разгледана по същество и при гореустановената фактическа обстановка съдът намира от правна страна жалбата за основателна по следните правни съображения:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 137, ал.5 от ППЗОВС дисциплинарното наказание предупреждение за уволнение се налага от длъжностните лица, които имат право да прекратяват договора за военна служба и да освобождават от военна служба или от длъжностни лица с една степен по-ниска. Видно от т.2 от заповед № ОХ-392/28.06.2011г. министърът на отбраната е делегирал правомощия на

командирите на бригади (бази), полкове, самостоятелни батальони и приравнени на тях командири (началници) на самостоятелни военни формирования на длъжности, изискващи военно звание „полковник“ да прекратява договорите за военна служба на военнослужещите до длъжност сержант (старшина). Към момента на издаване заповедта за налагане на дисциплинарно наказание Л. Я. е изпълнявал длъжност редник 3-ти клас. Следователно, с оглед редакцията на цитираната разпоредба на чл. 137, ал.5 от ППЗОВС заповедта, с която е наложено дисциплинарно наказание на жалбоподателя е издадена от компетентен орган.

Неоснователни са възраженията за наличие на процесуално нарушение, изразяващо се в неспазване изискванията на разпоредбата на чл. 144, ал.1, т. 2 от ЗОВС. Съгласно посочения нормативен текст, в срок до 5 работни дни от получаване на протокола по чл. 143, ал. 1 длъжностното лице по чл. 142, ал. 1 и 2, назначило служебната проверка, или оправомощено от него лице провежда беседа с нарушителя, на която изслушва военнослужещия или приема писмените му обяснения. В случая, протоколът за извършена служебна проверка е утвърден от началника на военно формирование 26050 на 29.06.2012г., а беседата с Л. Я. е проведена на 05.07.2012г., което се явява четвъртия работен ден. Беседата е проведена от началника на военно формирование 26050, възложил служебната проверка със заповед № 274/22.06.2012г.

По делото, от страна на жалбоподателя е направено оспорване на протокол от дейността на постоянно действаща комисия за превенция на рисково поведение на военнослужещите от военно формирование 26050 с рег. № 264-416/04.06.2012г. По конкретно е оспорена посочената дата на провеждане на заседанието и съставът на комисията. Твърди се, че са нарушени изискванията на чл. 35 от Наредба № Н-12 от 08.05.2012г. за психологично осигуряване на военнослужещите от Министерство на отбраната, Българската армия и структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната. Посочената разпоредба регламентира изискуемите документи, с които военнослужещите се насочват към преглед за оценка на психологичната пригодност. Съдът намира, че изложените възражения за неспазена процедура, съгласно Наредба № Н-12 от 08.05.2012г. са неотносими към въпроса относно законосъобразността на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание на Л. Я.. Жалбоподателят е наказан за нарушаване на чл.242, т.8 от ЗОВС и чл. 8, ал.5, чл.110, т.4, чл. 114, т.6 и т.14, чл.140 от Устава за войсковата служба на ВС на РБ. Съгласно чл. 242, от. 8 ЗОВС нарушение на военната дисциплина представлява самоволното отклонение от военна служба. По силата на чл. 110, т. 4 от Устава за войсковата служба на ВС на РБ при изпълнение на служебните си задължения военнослужещите са длъжни да проявяват отговорност, дисциплинираност и самодисциплина, като се подчиняват на всички законно отдадени заповеди и разпореждания, а според чл. 114, т.6 и т. 14 от Устава военнослужещият е длъжен да се подчинява безпрекословно на командирите (началниците) си и да ги защитава в боя и да докладва на непосредствения си началник за всичко, което му се е случило при изпълнение на служебните задължения, за неуставни взаимоотношения и направените му забележки от по-старши, за забелязани закононарушения и издадените разпореждания до него от органите на служба Военна полиция, както и за допуснатите от него инциденти в извънслужебно време. В случая спорният въпрос е дали жалбоподателят е изпълнил заповедта на началника на военното формирование да се яви на преглед във ВМА. Съгласно посочения в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание чл. 8, ал.5 от Устава директивите, заповедите или разпорежданията са задължителни за подчинените и се

изпълняват безпрекословно, точно и в срок. Те не могат да накърняват личното достойнство на военнослужещите, както и да им налагат извършване на очевидно престъпление. Съгласно чл. 141 от Устава за войсковата служба на ВС на РБ командирът (началникът) носи отговорност за законосъобразността на отдадените заповеди (разпореждания) и за последствията от тях. Следователно, при наличието на издадена и съобщена по надлежен ред заповед на началника на военното формирование, нареждаща явяване на преглед за оценка на психологична пригодност, за подчинения военнослужещ възниква задължение за изпълнението ѝ, независимо от наличието или липсата на нарушения на процедурата по Наредба № Н-12 от 08.05.2012г., при положение, че така издадената заповед не налага извършване на очевидно престъпление и не накърнява личното му достойнство. Преценка относно законосъобразното определяне на психологичната пригодност на военнослужещия следва да се извърши в случаите, когато договорът за военна служба е прекратен на основание по чл. 162, т. 3 от ЗОВСРБ - при настъпила негодност за военна служба или психологична непригодност, установена от военномедицинските органи. Този извод се налага и от разпоредбата на чл. 37, ал.6 от Наредба № Н-12 от 08.05.2012г., според която резултатите от оценката за психологична пригодност в смисъла на този раздел могат да се използват само като основание за освобождаване от военна служба по реда на чл. 162, т. 3 ЗОВСРБ.

По изложените съображения съдът намира, че не следва да се произнася относно верността на съдържанието на протокол от дейността на постоянно действаща комисия за превенция на рисково поведение на военнослужещите от военното формирование 26050 с рег. № 264-416/04.06.2012г., в частите му на посочената дата на провеждане на заседанието и относно състава на комисията, тъй като с това писмено доказателство не се установяват относими към изясняване предмета на спора факти.

Съгласно чл.148, ал.1 ППЗОВС дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. Съдът приема, че оспорената заповед е издадена във формата по чл.148, ал.1 ППЗОВС. Съдебната практика по въпроса относно излагането на мотиви в друг документ, извън оспорения, е постоянна и започва с ТР 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС. Практиката мотивите да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт се прилага постоянно и не противоречи на закона. Изискването, което се поставя към органа-издател на акта, е да извърши позоваване на този предхождащ акта документ. С последното той го приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. В оспорената заповед е цитиран протокол № 264-502/29.06.2012г. от дейността на комисията при извършване на служебна проверка за допуснато нарушение на войсковата служба. Ето защо всички изложени в същия писмени доказателства факти и обстоятелства по случая, следва да се считат и като мотив на обжалваната заповед.

С оспорената заповед на Л. Г. Я. е наложено дисциплинарно наказание предупреждение за уволнение за нарушаване на чл.242, т.8 от ЗОВС и чл. 8, ал.5, чл.110, т.4, чл. 114, т.6 и т.14, чл.140 от Устава за войсковата служба на

ВС на РБ. Съгласно чл. 242, от. 8 ЗОВС нарушение на военната дисциплина представлява самоволното отклонение от военна служба. По силата на чл. 110, т. 4 от Устава за войсковата служба на ВС на РБ при изпълнение на служебните си задължения военнослужещите са длъжни да проявяват отговорност, дисциплинираност и самодисциплина, като се подчиняват на всички законно издадени заповеди и разпореждания, а според чл. 114, т.6 и т. 14 от Устава военнослужещият е длъжен да се подчинява безпрекословно на командирите (началниците) си и да ги защитава в боя и да докладва на непосредствения си началник за всичко, което му се е случило при изпълнение на служебните задължения, за неуставни взаимоотношения и направените му забележки от по-старши, за забелязани закононарушения и издадените разпореждания до него от органите на служба Военна полиция, както и за допуснатите от него инциденти в извънслужебно време. Съгласно чл. 8, ал.5 от Устава директивите, заповедите или разпорежданията са задължителни за подчинените и се изпълняват безпрекословно, точно и в срок. Те не могат да накърняват личното достойнство на военнослужещите, както и да им налагат извършване на очевидно престъпление. В заповедта е цитирана и разпоредбата на чл. 140 от Устава за войсковата служба на ВС на РБ, като не е конкретизирано с коя точно от седемте алинеи е регламентирано изискването, което е прието, че не е спазено. С нормата се урежда редът за отдаване на заповедите и разпорежданията.

В разглеждания случай нарушението, за което на жалбоподателя в наложено дисциплинарно наказание се изразява в неизпълнение на заповед № 265 от 15.06.2012г. на началника на военно формирование № 26050, с която Л. Г. Я. е изпратен в ЦПЗП-ВМА С. за оценка на психологична пригодност по чл. 162, т.3 от ЗОВС на РБ на 18.06.2012г. от 08:00ч. Заповедта е отразена в заповедна книга с рег.№ RB 217302-021-04/3-37/14.01.2013г. В заповедната книга не е удостоверено запознаването на Л. Я. със съдържанието на заповедта. Безспорно е между страните, че за нейното съществуване на жалбоподателя е съобщено устно на 15.06.2012г., но не е изяснено какво точно му е съобщено като съдържание. Видно от текста на самата заповед, в нея не е указано къде и при кого да се яви военнослужещия. Не е установено по делото, че при устното съобщаване на Л. Я. е било указано конкретното място където следва да отиде. От показанията на свидетелите Л. Я., В. А. и А. З., както и от обясненията на Л. Я. безпротиворечиво се установява, че жалбоподателят е бил информиран, че следва да отиде във ВМА, но не е доказано, че на служителя е било пояснено точното място, където следва да се яви. При липса на ясни указания относно мястото, където следва да се яви, не може да се обоснове безспорно заключение, че тези указания не са били изпълнени. Безспорно е, че на Л. Я. не е била предоставена служебна бележка или друг документ, в който да се указва къде точно следва да се яви. Липсват доказателства жалбоподателят да бил информиран за писмото до началника на ЦПЗП-ВМА-С., и описаните в същото документи, с което е изпратен за оценка на психологична пригодност. Следователно, не може да се приеме за безспорно установено, че Л. Я. е знаел мястото, на което следва да се яви. По тази причина и невявяването му на конкретно място във ВМА за оценка на психологическата пригодност не може да се приеме като

неизпълнение на заповед № 265 от 15.06.2012г. на началника на военно формирование № 26050. При тази формулировка на заповедта и липсата на доказателства за направено уточнение стриктното изпълнение на същата е невъзможно.

По изложените съображения съдът приема, че не е доказано извършването на деяние от страна на Л. Я., представляващо неизпълнение на заповед на началник при изпълнение на служебните задължения. Следователно, недоказано се явява и извършването на нарушение на служебната дисциплина, представляващо самоволно отклонение от военна служба.

От изложеното следва, че оспореният индивидуален административен акт е незаконосъобразен и като такъв следва да бъде отменен. Заповед № 306/11.07.2012г. на началника на военно формирование 26050 – [населено място] е издадена при липса на материалноправни предпоставки относно твърдяното от административния орган нарушение на чл.242, т.8 от ЗОВС и чл. 8, ал.5, чл.110, т.4, чл. 114,т.6 и т.14, чл.140 от Устава за войсковата служба на ВС на РБ, предвид налагането на дисциплинарно наказание за нарушение, чието извършване не е установено.

При този изход на спора и предвид изричната претенция, заявена от процесуалния представител на жалбоподателя, на Л. Г. Я. следва да бъдат присъдени направените по делото разноски, представляващи заплатена държавна такса, депозит за призоваване на свидетели, такса за съдебно удостоверение и заплатено адвокатско възнаграждение, общо в размер на 505,00 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 16 - ти състав,

## **Р Е Ш И :**

**ОТМЕНЯ** Заповед № 306/11.07.2012г. на началника на военно формирование 26050 – [населено място].

**ОСЪЖДА** Военно формирование 26050 – [населено място] да заплати на Л. Г. Я., ЕГН [ЕГН] сума в размер на 505,00 (петстотин и пет) лева – разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщението.

**Административен**

**съдия:**